

شماره

تاریخ ۳۸۶/۴/۱۱

رئیس جمهور

تصویب هیئت دولت ۱۳۸۵/۸/۲۹

بسمه تعالی

"با صلوات بر محمد و آل محمد"

وزارت کشور - وزارت امور خارجه - وزارت دادگستری

وزرای عضو کمیسیون لوایح هیئت دولت در جلسه مورخ ۱۳۸۶/۳/۲۰ بنا به پیشنهاد شماره ۱/۰۷/۷۳/۶۹۸۱ مورخ ۱۳۸۵/۸/۲۹ وزارت کشور و در اجرای ماده (۲) آیین نامه چگونگی تنظیم و انعقاد توافقیهای بین المللی - مصوب ۱۳۷۱ - با اصلاحات بعدی آن - و با رعایت تصویب نامه شماره ۷۶۷۴۴/ت/۲۵۷۵۶ هـ مورخ ۱۳۸۵/۶/۲۹ تصویب نمودند:

وزارت کشور مجاز است نسبت به امضای موقت موافقتنامه همکاری بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری لهستان در زمینه مبارزه با جرایم سازمان یافته بین المللی در چارچوب متن پیوست، اقدام و مراحل/قانونی را تا تصویب نهایی پیگیری نماید.

این تصویب نامه در تاریخ ۱۳۸۶/۴/۶ به تأیید مقام محترم ریاست جمهوری رسیده است.

پرویز داودی

معاون اول رئیس جمهور

رونوشت: دفتر مقام معظم رهبری، دفتر رئیس جمهور، دفتر ریاست قوه قضائیه، دفتر معاون اول رئیس جمهور، دفتر معاون حقوقی و امور مجلس رئیس جمهور، دفتر معاون اجرایی رئیس جمهور، دفتر رئیس مجمع تشخیص مصلحت نظام، دیوان محاسبات کشور، دیوان عدالت اداری، اداره کل قوانین مجلس شورای اسلامی، سازمان بازرسی کل کشور، اداره کل حقوقی، اداره کل قوانین و مقررات کشور، وزارت اطلاعات، وزارت امور اقتصادی و دارایی، سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور، دبیرخانه شورای اطلاع رسانی دولت و دفتر هیئت دولت ابلاغ می شود.

دولتی با کشورها و اشخاص خارجی اعم از دولتی و خصوصی و سازمانها و مجامع بین المللی، مشمول ترتیبات مقرر در این فصل می باشد.

تبصره - استفاده از عناوین موضوع ماده (۷) این آیین نامه در مورد توافقیهای حقوقی ساده مجاز نمی باشد.

ماده ۱۵- در مواردی که موضوع توافق حقوقی ساده مرتبط با وظایف و اختیارات چند دستگاه دولتی باشد، تهیه و تنظیم و امضای توافق با دستگاهی است که مسئولیت اصلی را در مذاکره و امضای توافق برعهده دارد. دستگاه مزبور موظف است هماهنگی لازم را قبل از امضا با دیگر دستگاههای ذی ربط، به عمل آورد. در صورت بروز اختلاف، اتخاذ تصمیم با هیأت وزیران خواهد بود.

فصل چهارم - سایر مقررات

ماده ۱۶- تنظیم و امضای تفاهم نامه، بیانیه، اعلامیه، توصیه نامه، صورت مذاکرات، صورت مجلس و دیگر موارد مشابهی که در زمره توافقیهای نزاکتی است، به عهده دستگاه دولتی ذی ربط می باشد.

تبصره ۱- استفاده از عناوین مذکور در مواد (۷) و (۱۴) این آیین نامه برای توافقیهای نزاکتی، مجاز نخواهد بود.

تبصره ۲- توصیه نامه های سازمان بین المللی کار و سایر مواردی که موجب تعهد حقوقی است، از شمول مقررات این ماده، مستثنا بوده، اعلام قبولی آن تابع تشریفات مقرر می باشد.

ماده ۱۷- کلیه دستگاههای دولتی، همچنین مؤسسات و سازمانها و شرکتهایی که شمول حکم بر آنها مستلزم ذکر نام است، مشمول مقررات این آیین نامه می باشند.

تبصره - رفع موارد ابهام در اجرای این آیین نامه برعهده کمیسیون ماده (۱۲) خواهد بود.

ماده ۱۸- کلیه مصوبات و دستورالعملها در قسمت مغایر با این آیین نامه ملغی است.

بسمه تعالی

موافقتنامه همکاری

بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری لهستان
در زمینه مبارزه با جرایم سازمان یافته فراملی

دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری لهستان که از این پس «طرفهای متعاقد» نامیده می شوند؛ به منظور تحکیم روابط دوستانه و در راستای اعتقاد دو کشور به اهمیت تقویت همکاری دو جانبه در زمینه امور آموزشی و آگاهی از جرایم سازمان یافته فراملی که امنیت و نظم عمومی دو کشور و نیز رفاه و زندگی شهروندان دو کشور را به مخاطره می اندازد؛ با ابراز نگرانی عمیق نسبت به افزایش سریع تهدیدهای ناشی از جرائم سازمان یافته فراملی گسترش یافته و به منظور مبارزه موثر با این تهدیدها؛ با در نظر گرفتن کنوانسیونهای سازمان ملل متحد و اسناد بین المللی مربوط به مبارزه با جرایم سازمان یافته فراملی که از سوی طرفهای متعاقد پذیرفته شده است؛ و با تاکید بر احترام به قوانین و مقررات هر یک از دو کشور و اصول برابری، عمل متقابل و منافع دو جانبه؛ توافق نموده اند در موارد زیر همکاری نمایند.

ماده ۱

زمینه های همکاری

طرفهای متعاقد در زمینه های زیر همکاری خواهند نمود:

- ۱- مبارزه با تروریسم
- ۲- مبارزه موثرتر با تولید، انباشت، توزیع، حمل، قاچاق و استفاده غیر قانونی از مواد مخدر، داروهای روان گردان و مواد شیمیایی پایه
- ۳- جلوگیری از قاچاق انسان؛
- ۴- مبارزه با جعل گذرنامه، روادید و سایر اسناد مسافرتی رسمی؛
- ۵- مبارزه با جعل پول رایج و اوراق بهادار، اسناد و نیز پولشویی
- ۶- مبارزه با جرایم الکترونیکی (جرایم رایانه ای و اینترنتی)
- ۷- گسترش همکاری از طریق اینترنت پول
- ۸- مبارزه با قاچاق اموال فرهنگی و تاریخی؛

ماده ۲

روشهای همکاری

- طرفهای متعاقد در چارچوب همکاری در زمینه های موضوع ماده (۱)، اقدامات زیر را به عمل خواهند آورد:
- ۱- تبادل اطلاعات و تجربیات مربوط به جرائم موضوع ماده (۱) و افراد و گروههای عامل ارتکاب جرایم سازمان یافته فراملی و اعمال تروریستی و قاچاق مواد مخدر؛
 - ۲- تبادل اطلاعات و تجربیات مربوط به ساختار تشکیلات و شیوه های فعالیت گروههای مجرم سازمان یافته فراملی در ارتکاب جرایم و اعمال تروریستی یاد شده و روش های مبارزه با جرایم مزبور؛
 - ۳- تبادل نتایج تحقیقات در زمینه کشف جرائم، جرم شناسی و راه حل های قضایی مربوط به مواد این موافقتنامه
 - ۴- تبادل و اعزام کارشناسان و متخصصین بمنظور ایجاد زمینه های توسعه دوره های آموزش حرفه ای مربوط به روشهای کشف جرائم و راهبردهای عملی مبارزه با جرم؛

۵- تشکیل و تبادل گروه‌های کاری مشترک در زمینه تحقیقات علمی مربوط به جرم‌شناسی و کشف جرائم، در صورت نیاز؛

۶- تبادل اطلاعات در خصوص فنون، تجهیزات و دستگاه‌های تولید شده در هر یک از دو کشور برای مبارزه و کشف جرائم؛

۷- مبادله تجربیات در زمینه کنترل تردد افراد از مرزها؛

۸- تبادل اطلاعات مربوط به گروه‌های مجرم سازمان یافته فراملی از طریق اینترنت؛

۹- ارسال سریع اطلاعات به همراه عکس، اثر انگشت و سایر سوابق کیفری اتباع هر یک از طرف‌های متعاقد که در قلمرو طرف متعاقد دیگر تحت تعقیب قرار دارند به دفتر مرکزی اینترنتی طرف متعاقد دیگر؛

۱۰- ارسال سریع اطلاعات به همراه عکس، اثر انگشت و سوابق کیفری اتباع هر یک از طرف‌های متعاقد تحت تعقیب که در فعالیتهای جرایم سازمان یافته یا اعمال تروریستی در قلمرو طرف متعاقد دیگر دخالت داشته‌اند، به دفتر مرکزی اینترنتی طرف متعاقد دیگر؛

۱۱- تبادل نشریات و نتایج تحقیقات علمی در رابطه با موضوعات این موافقتنامه.

ماده ۳

اجرای این موافقتنامه و مرجع تماس

وزارت کشور هر یک از طرف‌های متعاقد مسئول اجرای مفاد این موافقتنامه می‌باشد. هر یک از طرف‌های متعاقد شخصی را با اختیارات لازم برای تماس مستقیم با طرف متعاقد دیگر به منظور تسهیل و تسریع در اجرای همکاری‌های موضوع این موافقتنامه از طریق مجاری دیپلماتیک معرفی خواهد کرد.

ماده ۴

کار گروه مشترک

طرف‌های متعاقد کار گروه مشترکی به ریاست یکی از معاونین وزیر کشور جمهوری اسلامی ایران و ... جمهوری لهستان و متشکل از تعداد مساوی از نمایندگان هریک از طرف‌های متعاقد تشکیل خواهند داد. کارگروه موظف است به منظور حصول اطمینان از کارایی همکاری‌های تعریف شده در این موافقتنامه، اجرای آن را ارزیابی و بر آن نظارت و برای بهبود موافقتنامه، تغییرات احتمالی را پیشنهاد نماید. این کارگروه صلاحیت تصمیم‌گیری در خصوص هرگونه اختلاف ناشی از اجرای این موافقتنامه را دارد. کار گروه سالی یک بار به طور متناوب در هر یک از دو کشور تشکیل جلسه خواهد داد و در صورت نیاز براساس درخواست هر یک از دو طرف متعاقد جلسه فوق‌العاده برگزار خواهد شد.

ماده ۵

هزینه‌ها

چنانچه براساس درخواست هر یک از طرف‌های متعاقد و حلقی مفاد این موافقتنامه، دوره‌های آموزشی توسط طرف متعاقد دیگر یا خرید هرگونه تجهیزات ایمنی یا اجرای کارهای تحقیقاتی و اقدامات مربوط صورت گیرد که باعث ایجاد هزینه‌های اضافی شود که نامتعارف تلقی گردد، در این صورت موافقتنامه جداگانه‌ای که هزینه‌های مربوط و روش پرداخت را مشخص می‌کند، تنظیم خواهد شد.

ماده ۶

موجبات امتناع از همکاری

هر طرف متعاقد می‌تواند در موارد زیر درخواست همکاری را به صورت جزئی یا کلی رد نماید:

۱- به مخاطره افتادن حاکمیت ملی یا تهدید نظم و امنیت عمومی یا منافع اساسی کشور یا در صورتی که درخواست با قوانین و مقررات ملی حاکم یا تعهدات پذیرفته شده بین‌المللی مغایرت داشته باشد؛

۲- ایجاد اخلال در فرایند رسیدگی کیفری یا عدم رعایت اعتبار تصمیم قضایی در سرزمین طرف متعاقد درخواست شونده.

در موارد مزبور، طرف متعاقد درخواست شونده تعهد می نماید تا طرف متعاقد درخواست کننده را به صورت کتبی از دلایل امتناع خود برای پذیرش کلی یا جزئی درخواستهای همکاری از طریق مرجع تماس موضوع ماده (۳) این موافقتنامه یا در صورت لزوم از طریق مجاری دیپلماتیک در اسرع وقت آگاه نماید.

ماده ۷

مقررات کلی

۱- هرگونه اصلاح، تعدیل یا درج مواد اضافی در این موافقتنامه منوط به توافق هر دو طرف متعاقد به وسیله تبادل یادداشت از طریق مجاری دیپلماتیک خواهد بود و اصلاحات یا مواد مزبور پس از انجام فرآیند قانونی برای تصویب آنها، لازم الاجرا خواهند شد.

۲- هر یک از طرفهای متعاقد تعهد می نماید محرمانه بودن اطلاعات، اسناد، تجهیزات و اقلامی که در چارچوب این موافقتنامه توسط یک طرف متعاقد به طرف متعاقد دیگر ارائه شده است را به شرط این که کاربرد موارد مزبور در حدود اهداف تعریف شده باشد، حفظ نماید. به علاوه هیچ یک از دو طرف متعاقد اطلاعات، اسناد، تجهیزات و اقلام مزبور را بدون رضایت کتبی طرف متعاقد ارائه کننده به طرف ثالث ارائه نخواهد کرد.

۳- مفاد این موافقتنامه به هیچ وجه بر سایر تعهدات بین المللی هر یک از طرفهای متعاقد که ناشی از موافقتنامه های دو یا چند جانبه باشد، تأثیری نخواهد داشت.

ماده ۸

لازم الاجرا شدن موافقتنامه

۱- این موافقتنامه منوط به تصویب طبق قانون اساسی حاکم دو طرف متعاقد می باشد و سی روز پس از اینکه طرفهای متعاقد، اسناد تصویب را از طریق مجاری دیپلماتیک مبادله نمایند، لازم الاجرا خواهد شد و برای مدت (۵) سال معتبر خواهد بود. چنانچه هر یک از طرفهای متعاقد خواستار پایان یافتن اعتبار این موافقتنامه نشود، موافقتنامه برای دوره های مشابه تمدید خواهد شد.

۲- هر یک از دو طرف متعاقد می تواند خواستار پایان یافتن اعتبار این موافقتنامه گردد و طرف متعاقد دیگر را به صورت کتبی آگاه نماید. در این صورت فسخ موافقتنامه شش ماه پس از اعلام کتبی یک طرف متعاقد به طرف متعاقد دیگر تحقق خواهد یافت.

این موافقتنامه در در هجری شمسی برابر با میلادی در سه نسخه اصلی به زبانهای فارسی، لهستانی و انگلیسی تنظیم گردید که کلیه متون شامل یک مقدمه و هشت ماده از اعتبار یکسان برخوردار می باشند. در صورت بروز هرگونه اختلاف در تفسیر مفاد این موافقتنامه، متن انگلیسی ملاک خواهد بود.

از طرف

دولت جمهوری لهستان

از طرف

دولت جمهوری اسلامی ایران

آیین نامه چگونگی تنظیم و انعقاد توافقیهای بین المللی - مصوب ۱۳۷۱

فصل اول - تعاریف و ضوابط کلی

ماده ۱- اصطلاحاتی که در این آیین نامه به کار می رود تابع تعاریف زیر می باشد:

دستگاه (سازمان) دولتی: وزارتخانه، مؤسسه یا شرکتی است که مطابق قوانین و مقررات، اعمال حاکمیت یا تصدی دولت جمهوری اسلامی ایران را در امری به عهده دارد. در مواردی که موضوع در ارتباط با وظایف و مسؤولیتهای چند دستگاه باشد، تعیین دستگاه مسؤول برعهده هیأت وزیران می باشد.

توافق حقوقی: توافقی است ناشی از روابط بین المللی که به موجب آن، دستگاه دولتی در مقابل دولت، مؤسسه و شرکت دولتی خارجی یا مجامع، شوراها و سازمانهای بین المللی، ملتزم به امری شود و دارای آثار و ضمانت اجرای حقوقی باشد.

توافق حقوقی در مواردی که نیازمند تصویب مجلس شورای اسلامی باشد، "توافق حقوقی تشریفاتی" است و در سایر موارد، "توافق حقوقی ساده" محسوب می شود.

توافق نزاکتی: توافقی است ناشی از روابط بین المللی که به موجب آن، دستگاه دولتی تصمیم خود را به تعقیب سیاستهای معینی اعلام می نماید، بدون آنکه اثر حقوقی لازم الاجرائی بر آن مترتب باشد.

اعلام قبولی: هر اقدامی که در حقوق بین المللی متضمن قبول توافق حقوقی باشد، اعم از امضای قطعی، تصویب، پذیرش و الحاق.

قرارداد جزئی: توافق حقوقی است که اجازه انعقاد آن در یک توافق حقوقی تشریفاتی به دستگاه دولتی داده شده است.

برنامه همکاری: ترتیباتی است که دستگاه دولتی برای انجام امور محول، با طرف خارجی توافق می نماید. مشروط بر اینکه موضوع آن در چارچوب وظایف و اختیارات آن دستگاه بوده، امکان تجدیدنظر و اصلاح توسط دستگاه مذکور وجود داشته باشد، مانند سفرهای زیارتی و صدور ویزا. اجازه مقدم: مجوز مجلس شورای اسلامی است که برای انعقاد توافق حقوقی، حسب مورد یا موضوع اخذ شده باشد.

معاملات: خرید و فروش کالا، حقوق و خدماتی است که دستگاه دولتی در قالب بودجه سالانه در حدود اختیارات محول با رعایت ضوابط کلی قانونی انجام می دهد.

مبادله یادداشت و نامه: مبادله اسنادی است که برای انجام امور محول به دستگاه دولتی توسط مسئولین ذی ربط با رعایت حقوق بین المللی صورت می گیرد.

تفاهم نامه: توافقی است که زمینه همکاری دولت جمهوری اسلامی ایران یا یکی از دستگاههای دولتی با طرفهای خارجی را مشخص می نماید، بدون آنکه تعهد حقوقی جهت انجام آن برای دستگاه دولتی ایجاد نماید.

پاراف: عبارت است از تأیید پیش نویس توافق بین المللی از طرف اشخاص مجاز.

امضای موقت: امضای توافق بین المللی است که لازم الاجرا شدن آن منوط به تصویب مراجع صالح باشد.

امضای قطعی: امضای توافق بین المللی است که بعد از تصویب مراجع صالح، از طرف مقامات صلاحیتدار صورت می گیرد. در مواردی که نوع امضا مشخص نشود، امضا قطعی محسوب خواهد شد.

تعاریف اصطلاحات دیگر همان است که در قوانین و مقررات داخلی یا مقررات بین المللی پذیرفته شده و توسط جمهوری اسلامی ایران ذکر گردیده است.

ماده ۲- انجام مذاکره و پاراف و امضای موقت توافق حقوقی تشریفاتی منوط به هماهنگی قبلی با وزارت امور خارجه و کسب موافقت هیأت وزیران در کلیات آن می باشد و امضای موقت آن توسط مقامی صورت می گیرد که هیأت وزیران معین می نماید.

امضای موقت توافقهایی حقوقی ساده توسط اشخاصی مجاز است که از وزرا یا بالاترین مقامات اجرایی دستگاههای مستقل قبلاً "اجازه امضای این گونه توافقهها را حسب مورد یا موضوع، اخذ نموده باشند.

امضای قطعی توافقهایی حقوقی ساده برعهده وزیر یا بالاترین مقام اجرایی دستگاه مستقل یا مقامات صلاحیتدار از سوی آنان می باشد.

امضای قطعی توافقهایی حقوقی تشریفاتی، تابع ترتیبات مقرر در ماده (۱۱) این آیین نامه است.

ماده ۳- در کلیه توافقهایی دو یا چند جانبه منطقه ای و بین المللی لازم است یک نسخه از آنها به زبان فارسی تنظیم گردد و در توافقهایی حقوقی تشریفاتی، مراتب رجحان زبان فارسی یا یک زبان ثالث یا تساوی اعتبار زبان فارسی با زبان طرف قرارداد، جهت تفسیر قید شود.

ماده ۴- قبل از پذیرش هر نوع توافق حقوقی تشریفاتی بین المللی لازم است نسخه فارسی با نسخه خارجی یا ترجمه فارسی با متن مطابقت شود. تأیید مطابقت برعهده هیأت ترجمه اداره توافقات بین المللی معاونت حقوقی ریاست جمهوری می باشد.

ماده ۵- در هر توافق حقوقی باید روش و مرجع حل و فصل اختلافات ناشی از تفسیر یا اجرای آن در متن توافق پیش بینی شود، به صورتی که در درجه اول، دادگاهها و مراجع جمهوری اسلامی ایران و در صورت عدم رضایت طرف خارجی به ترتیب یک مرجع حقوقی یا مرجع تخصصی بین المللی یا مرجع خارجی رسمی، عهده دار این امر شود.

ماده ۶- دستگاه دولتی مسئول مذاکره و تنظیم متن، موظف است ترتیبی اتخاذ نماید تا توافقات اعم از حقوقی و نزاکتی - متضمن موارد زیر نباشد:

الف - نقض تمامیت ارضی و استقلال همه جانبه کشور.

ب - نفوذ اجانب و سلطه بیگانگان بر منابع طبیعی، اقتصادی، فرهنگی، نظامی و دیگر امور کشور.

ج - سلطه جویی و سلطه پذیری.

د - تعهد در برابر قدرتهای سلطه گر.

ه - تغییر اساسی در خطوط مرزی کشور.

و - دادن امتیاز به خارجیان برای تشکیل شرکت و مؤسسات در امور تجاری، صنعتی و کشاورزی.

ز - انتقال نفایس منحصر به فرد کشور به بیگانگان.

ح - استقرار پایگاه نظامی خارجی در کشور.

ط - دخالت در امور داخلی کشورهای دیگر.

ی - عضویت افراد خارجی در نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران.

فصل دوم - چگونگی تنظیم و انعقاد توافقات حقوقی تشریفاتی

ماده ۷- موضوعات زیر باید به تناسب، تحت یکی از عناوین عهدنامه، مقاوله نامه، موافقت نامه، قرارداد یا پیمان و در چارچوب توافقات حقوقی تشریفاتی تنظیم و تصویب شود.

الف - تعیین خطوط مرزی، روشهای حل اختلافات مرزی، صلح و مناقشات با دولتها.

ب - برای ایجاد مودت در ارتباط با همکاریها و مبادلات اقتصادی، اجتماعی، تجاری، فرهنگی، علمی و فنی.

ج - در مورد توافقات چندجانبه بین المللی که در چارچوب یا تحت نظارت سازمانها، مجامع و اتحادیههای بین المللی منعقد می شود.

د - برای بیان قواعد، شرایط اجرا، تمدید، تکمیل، تفسیر یا اصلاح دیگر توافقیهای حقوقی تشریفاتی، در صورتی که اجازه انجام آن توسط دستگاه دولتی در توافق نامه حقوقی تشریفاتی لحاظ نشده باشد.

ه - در مورد مسایل تعهدآور سیاسی - نظامی یا دفاعی دو یا چند جانبه منطقه ای یا جهانی.

و - در مورد تأسیس و عضویت در اتحادیه ها، مجامع و سازمانهای بین المللی.

ز - در مورد تصمیمات کنفرانس سازمان بین المللی کار، موضوع قسمت اول بند (۱) ماده (۱۹) اساسنامه سازمان بین المللی کار.

تبصره - در صورتی که توافقیهای حقوقی تشریفاتی چندجانبه، عنوان دیگری داشته باشد و امکان تطبیق آن با عناوین مذکور در ماده فوق نباشد، اعلام قبولی آن با رعایت سایر ترتیبات، مجاز خواهد بود.

ماده ۸ - دستگاه دولتی باید قبل از ارایه پیشنهاد برای الحاق یا اعلام قبولی یک توافق چند جانبه حقوقی تشریفاتی، با در نظر گرفتن مصالح و منافع ملی کشور، مطالعه و بررسیهای لازم را در مورد اعمال حق شرط (رزرو) در آن انجام داده و گزارش جامعی که متضمن علل و توجیه لزوم پیش بینی یا عدم پیش بینی حق شرط در موادی از آن باشد، همراه با لایحه پیشنهادی به هیأت وزیران تسلیم نماید.

در مواردی که دستگاه دولتی، اعمال حق شرط را لازم بداند باید لایحه طوری تنظیم شود که حاوی شرایط موردنظر باشد.

تبصره ۱ - پیشنهاد حق شرط (رزرو) در مورد عضویت در اتحادیه ها، مجامع، سازمانهای بین المللی منوط به رعایت مقررات اساسنامه یا سند تأسیس آنها باشد و باید با پیشنهاد عضویت، ارایه گردد.

تبصره ۲ - در صورتی که برای پذیرش توافق حقوقی لحاظ حق شرط (رزرو) منع شده باشد یا پذیرش مشروط آن، مغایر با هدف و موضوع توافق باشد، هنگام نیاز، دستگاه دولتی باید بیانیه توضیحی که متضمن

برداشتی در راستای مصالح و منافع کشور از متن می باشد را تهیه و همراه با لایحه پیشنهادی به هیأت وزیران ارایه نماید.

ماده ۹ - عضویت در اتحادیه ها، سازمانها و مجامع بین المللی صرفاً به نام دولت جمهوری اسلامی ایران پذیرفته خواهد شد و هیأت وزیران باتوجه به وظایف قانونی دستگاهها، حسب مورد دستگاه ذی ربط را معین خواهد نمود.

ماده ۱۰- دستگاه دولتی موظف است متن نهایی توافقیهای حقوقی تشریفاتی را پس از طی مراحل مقرر در ماده (۲) این آیین نامه، به صورت لایحه ای تنظیم و به هیأت وزیران تقدیم نماید.

ماده ۱۱- مرجع تصویب متون موضوع ماده (۷) این آیین نامه، مجلس شورای اسلامی است و امضای نهایی آنها بعد از تصویب مجلس شورای اسلامی مطابق اصل (۱۲۵) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران برعهده مقام ریاست جمهوری یا نماینده ای است که از طرف ایشان حسب موضوعات، به طور موردی یا کلی تعیین می شود.

ماده ۱۲- در صورتی که لازم باشد متن نمونه ای تنظیم شود که توافقیهای حقوقی تشریفاتی دو جانبه یا موادی از آن مطابق متن، منعقد شود، موضوع در "کمیسیون بررسی توافقیهای بین المللی" مطرح خواهد شد. این کمیسیون با عضویت نمایندگان تام الاختیار وزارت امور خارجه، دفتر خدمات حقوقی بین المللی و دستگاه دولتی ذی ربط و سه نفر از اساتید حقوق، زیر نظر معاونت حقوقی ریاست جمهوری تشکیل خواهد شد. تصمیمات کمیسیون در این مورد برای دستگاههای اجرایی ذی ربط، لازم الاجرا خواهد بود.

تبصره ۱- متن نمونه توافق از نظر این آیین نامه متنی است که حداقل در پیش از سه توافق، ملاک عمل قرار گیرد.

تبصره ۲- توافقیهایی که قبلاً به صورت نمونه تنظیم شده باشد، در صورتی در موارد آتی ملاک عمل واقع خواهد شد که به تأیید کمیسیون مذکور برسد.

ماده ۱۳-

الف - نسخه اصلی توافق حقوقی دوجانبه و سایر اسنادی که به نحوی از انحاء مرتبط با آنهاست، باید پس از انعقاد به وزارت امور خارجه ارسال و به وسیله آن وزارت، مبادله و نسخه مربوط به طرف ایرانی در آنجا نگهداری و تصویری از آن به ریاست جمهوری، معاونت حقوقی و امور مجلس و دستگاه دولتی ذی ربط ارسال شود.

ب - کلیه اسناد مربوط به الحاق و اعلام قبولی توافق حقوقی چند جانبه باید پس از انعقاد به وزارت امور خارجه ارسال و سند الحاق به وسیله آن وزارت نزد مرجع نگهدارنده، تودیسع و تصویری از آن به معاونت حقوقی و امور مجلس ریاست جمهوری و دستگاه دولتی ذی ربط ارسال شود.

فصل سوم - چگونگی تنظیم و انعقاد توافقیهای حقوقی ساده

ماده ۱۴- امضای قرارداد جزئی، تنظیم برنامه های همکاری، انجام معاملات و انعقاد توافق براساس اجازه مقدم، مبادله یادداشت و نامه - که توافقیهای حقوقی ساده محسوب می شوند - توسط دستگاه